

artede Vilkaar, er det i Paragraffens 1ste Stykke bestemt, at Statskassen, for saa vidt Kapitalværdien af de samme overfor Afgiftsyderne paahvilende Byrder maatte overstige Afgifternes Kapitalværdi, fuldt ud kan frigøre sig for det overskydende Beløb paa samme Maade, som i § 7 er bestemt for Afgiftsydernes Vedkommende.

Det 2det Stykke i Paragraffen tager Sigte paa de mulige Tilfælde, hvor der maatte paahvile Statskassens Byrder overfor Selvejere, der tidligere have været Fæstere under Godserne. Det synes paa den ene Side rimeligt, at saadanne Rester af det tidligere Fæsteforhold nu helt forsvinde; men da den private Forpligtelsesforhold overfor Statskassen i disse Tilfælde forlængst er løst, kan man formentlig ikke »tvinge« den vedkommende, der i denne Forbindelse maa betragtes som udenforstaaende, til at modtage Afløsningssummen i Afdrag og mod kun $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig Rente i Afviklingstiden; Statskassen bør tværtimod svare en aarlig Rente af 4 pCt. af saadanne Byrder, indtil den helt frigør sig for disse ved Udbetaling af det fulde Kapitalbeløb, hvilket paa den anden Side bør staa den frit.

ad § 9.

Paragraffen angiver nærmere den Fremgangsmaade, der vil være at følge ved Beregningen af Afløsningssummerne baade for Afgifterne og de Statskassen i Forbindelse hermed paahvilende Byrder, hvis Kapitalværdi vil være at afkorte i Værdien af Afgifterne. Da Kapitalisering ved Multiplikation med 25 i alle de Tilfælde, hvor den gamle Afgift ikke udgør eller kan sættes til et lige Tal, vil give en Afløsningssum, hvoraf 2 pCt. o: den halvaarlige Ydelse ikke ved nøjagtig Udregning vil give et helt Tal, saaledes som Bestemmelsen i § 7, 1ste Stykke, kræver, maa en Afrunding foretages i saadanne Tilfælde; men man har ikke anset det nødvendigt at optage Bestemmelse desangaaende i Lovteksten, idet Forholdet menes bedst at kunne ordnes ved administrativ Foranstaltning. Regelen om, at Finansministeren med endelig Virkning kan afgøre de forskellige her opstaaende Tvivlsspørgsmaal, tilsiges formentlig af praktiske Hensyn og søger i øvrigt sin Støtte i den tilsvarende Bestemmelse i Lov Nr. 46 af 29. Marts 1904.

ad § 10.

Kun for en Fuldstændigheds Skyld har man fundet det fornødent udtrykkelig at fastslaa den almindelige Regel, at de halvaarlige Ydelser i Tilfælde af Ejendommenes Udstykning vilde være at fordele paa Parcellerne ganske som de tidligere Jordebogsaftifter.

Naar der fra en med halvaarlige Ydelser behæftet Ejendom udskilles Parceller af ringe Hartkorn, vil det efter Omstændighederne, naar Hovedparcellen i og for sig byder tilstrækkelig Sikkerhed, være formaalstjenligt ikke at overføre nogen forholdsmæssig Andel af de halvaarlige Ydelser paa de smaa Parceller, som imidlertid efter Pantebogens Udvisende hæfte for Ydelserne. Dette Forhold kan være til Gene for Parcellisten, og det foreslaas derfor i Paragraffens sidste Stykke, at Finansministeriet i ommeldte Tilfælde skal foranledige, at Parcellernes Folium frigøres for Bemærkningen om den nævnte Forpligtelse.

ad § 11.

Paragraffen hjemler Afgiftsyderne Ret til i en hvilken som helst Termin i Afløsningsperioden efter stedfunden Opsigelse fuldt at frigøre deres Ejendomme m. m. for de samme paahvilende, halvaarlige Ydelser ved kontant at betale Restafløsningssummen.

For at nu enhver med Lethed paa egen Haand kan udregne, hvor meget han i saa Tilfælde skal betale, har man ladet udarbejde den efterfølgende Tabel, der ud-